

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 93.

Femte Session.

32te Møde.

Løvedagen den 19de November.

(Forts.)

Wiborg (forts.): Vi have seet, at extraordinaire Befordringsmidler s. Gr. ere tagne til, og da de begyndte at tage til, sagde Folk: „Gud bevare's, de, der tage imod Rejsende, de ville gaae tilgrunde, de kunne lige saa godt pakke ind og lufte Dørene;“ — men hvad er det skeet? der reiste mange Flere, der reiste over 100 Gange saamange (Ja! Ja! Munterhed). Ja, det er en Betragtning, der ikke maa lades ude af Sigte. De mange Ja'er, jeg i dette Døgn hørte, foranlediger mig til at udtale det Duffe, at man ikke vil tage mig ilde op, at jeg, der er en oeconomisk Mand og arbejder i et oeconomisk Fag, tillader mig at opponere imod den ærede Rigsdagsmand, der er i et geistligt Fag, og altsaa maa være ubekendt med saadanne Ting. Det maa han være; thi ellers kunde han ikke have sagt, at med Arbejdernes Antal forøges Arbejdet. Men hvad der gjør Skade, det er det, at der er Mangel paa Arbejde. Vi have seet paa et andet Sted, at der er Mangel paa Arbejde; men det kan ikke forebygges; det er tilfældige Omstændigheder, der gjøre, at der ikke er saa meget Arbejde. Men, naar vi tale om Søndags-Arbejde her, naar vi tale om, at der er Folk, der ønske at arbejde om Søndagen, saa kan der ikke siges at være Mangel paa Arbejde, men da er det netop Overflod paa Arbejde, der gjør dette; og der er Ingen, der kan tvinge dem dertil; og fra denne Side betragtet er der aldeles ikke Noget imod, at det tillades Arbejderne under visse Omstændigheder at arbejde om Helligdagene.

Ballentin: Jeg skal naturligviis ikke

videre forfølge Undersøgelsen om Arbejdernes Antal og Arbejds Tilbud, og hvorvidt det kan have nogen Indflydelse her med Hensyn til Afstemningen over den foreliggende Lov. Jeg troer ikke, at det, der skal afgjøres, er, om det enten er i Arbejdsherrernes eller i de Arbejdsøgendes Interesse. Det forekommer mig, som om Udvalget meget heldigt har løst den til det stillede Opgave. Det glæder mig, at det netop har fastholdt, at her er kun Tale om en Politieforanstaltning, og at det har søgt at værne om, at man ikke skulde aabne Leilighed til, at der skulde indsnige sig forskellige Anskuelser, men at man derimod skulde fjerne alle disse Vilkaarligheder, der netop var det, som har fremkaldt Misnøie med den nu gjældende Anordning. Jeg maa derfor, idet jeg saaledes i det Hele taget slutter mig til Udvalget, kun tillade mig en enkelt Bemærkning ifølge de Dittringer, der faldt fra den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen), hvorved han maaskee tildeels ogsaa har sigtet til, hvad jeg tillod mig at ytre ved Sagens første Behandling, idet jeg allerede da i Almindelighed betragtede Anordningen af 26de Marts 1845 fra sit Hovedstandpunkt blot som Politieforanstaltning, der har til Hensigt at fjerne alle Hindringer, som kunne indvirke forstyrrende paa Helligdagens egentlige Bestemmelse. Imidlertid, føiede jeg til, at den ikke tilstodde at fremtvinge nogen Deeltagelse i Gudsdyrkelse. Den ærede Taler har idag gjort opmærksom paa, at der er en Paragraph, der taler om, at Husbonden ikke blot skulde give sine Underordnede Leilighed men tillige Tilhold til at besøge Kirken. Jeg troer nu, at det gjælder her, som den ærede Ordfører har bemærket ved en anden Anledning, at der i denne Anordning